

BUĎME SVORNÍ.

STAŇKOVSKO

Nepolitický, nezávislý týdeník.

Vychází každou sobotu. — Předplatné: ročně poštou 29.— Kč, půlletně poštou 14.50 Kč. — Redakce a administrace v Staňkově. — Rukopisy se nevracejí. — Inzerce levná, platí se předem. — Kdo ponechá si dvě čísla, stává se odběratelem. — Poštovní úřad šekový číslo 210.627. — Telefon k použití číslo 1. — * Novinová sazba povolena řed. pošt. a tel. v Praze, č. 131.619-IIIa 1937. — Dohledací poštovní úřad Staňkov.

Majitelka a vydavatelka Marie Závorková. Odpovědný redaktor Josef Žák v Staňkově. Tiskárna—Závorka—Staňkov.

K. Polák:

**Buď lev neb tygr,
jen ne pes.** (K. Havlíček).

Nadepsaná slova Karla Havlíčka Borovského, která by si měli uvědomiti všichni zejména dnes, ozvala se v pravý čas znovu. Stalo se tak na jedné valné hromadě jednoho agilního, nyní již hraničářského pěveckého spolku, na kteréžto valné hromadě byl čten přítomným došlý dopis, který zapůsobil hlubokou svoji pravdou mocně na všechny. Z dopisu pisatelova mluví jeho češství, které bylo zasaženo do srdce hlubokou ranou. Pro zajímavost jej z části citujeme:

„Vzpomněli jste na mne Vy i C. sbor novoročním přáním a pozváním na schůzi. Děkuji Vám všem z duše upřímně. Ani nevíte, jak mě to táhne mezi Vás — zas jednou s Vámi se vidět, popovídat si s Vámi, poradovat se s Vámi!

A přece — nemohu přijít.

S tou duší, plnou hořkosti a trpkosti nad vším tím, co se stalo, co se děje, nelze. Náhodou, snad náhodou, přišlo mi dnes do rukou číslo Šumavana z května minulého roku a přímo vbodlo se do očí Havlíčkovo heslo, nadepsané jako motto článku: „Buď lev neb tygr, jen ne pes“. A hned na to, probíraje se starými papíry, našel jsem svůj dávný referát o Sv. Čechovi a jeho Písních otroka, písních chvějících se nejtrpčím rozhořčením národa, bouřících tvrdošíjným vzdorem a odporem proti škůdcům vlasti.

Ty Písně otroka, z nichž zvláště ona nesmrtelná, zhudebněná „Ze všech kleteb otročiny, již nás stihl Bůh, nejhrůznější, nejstrašnější otrocký je duch“ — měly by býti jako chorál národa českého dnes zas...

A zatím národ v nehlubším ponížení dává těm, kdo v bahně korupce, protekce, mnohoobročnictví a chamtivosti se brodili, házelí odtud blátem po osobách a ideách, které byly až dosud jeho pýchou a nejposvátnějším palladiem...

Pochopte, že člověk s těmito myšlenkami strání se lidí jemu i nejmilejších, zvláště, kdy chaos v myslích a srdcích zachvacuje ať přirozené nebo úmyslně nás všechny.

Vy všichni, jak Vás znám, poctiví a upřímní, neboť kdo zpívá, nemůže býti nedobrý, jak starý Gothe řekl: Kde píseň zní, tu zastav se, jsi mezi dobrými, neboť zlí píseň nemají — prožíváte jistě ten chaos, byl ne pro svoje mládí tak těžko. Je jen jedna cesta z tohoto chaosu pro nás všechny a já prosím Vás ve jmé-

nu našeho upřímného přátelství: Zůstaňte věrní Čechu starého zlatého ražení, jak ho znal svět. Velikému Čechu, jehož jméno nesete a sobě samým poctivostí a upřímností s velkou pevnou vírou, že pravda zvítězí!

Čtenáři, pozastav se a dobře uvažuj! Staré myšlenky znovu ožívají, staré otázky stávají se novými a zdá se nám, že české obrození národní se vrací do nové doby, aby budilo ještě neprobuzené a ty, kteří mají oči a nechtějí viděti a mají uši a nechtějí slyšeti.

V. J. Krýsa:

Dvě trpké poznámky.

První se týká ještě loňska, kdy jako blesk, který sjede z modré oblohy — zapůsobila smrt Čapkova. I když nebyla obloha azurově modrá, i když jsme viděli, že Capek není z těch, kteří se těší robustnímu zdraví, přece jen smrt v 48 letech po necelé desetidenní chorobě způsobila zdrcení v celém světě u všech přátel i nepřátel, kterých má každý velký člověk víc než kdo jiný.

Dnes, kdy první hroudy ztvrdly na Čapkově hrobě, vraťme se jen v letmé vzpomínce ke dnům prosincovým. Vzpomeňme všech těch nechuťností, vzpomeňme útoku, vedeného těsně před vánocemi, na který už odpovídala Čapkova věrná a trpělivá žena Olga Scheinpflugová. V budoucnu, až vzduté vlny trochu opadnou, až zvolna splyne staré s novým, až si podají ruce zarputilí nepřátelé i patolizalští obdivovatelé, pak teprve vynikne v pravém světle tak výrazný a mnohotvárný umělecký profil Čapkův. Mluvílo se vážně o kandidatuře Čapkově na Nobelovu cenu. První ironické šlehy proti ní vyšly z řad českých intelektuálů. Co si kdo o nás pomyslí, když vlastnímu člověku nepřejeme největší vyznamenání světa, které by bylo vlastně uznáním pro celou čsl. kulturu, ať levou, pravou, horní, spodní, kteroukoliv. Této krátkozraké zaslepenosti káž jest ušetřena budoucně alespoň mladá generace, které musí býti vždy výstrahou jednostranné oslavování i zavrňování jednotlivce a která musí především vše měřit se zřetelem k celému národu. Ať dostane kdokoliv z Čechů-Slováků to či ono, nezáleží na jméně, ale hlavně, že to byl Čecho-Slovák. Káž Čapkův případ je poslední výstrahou. Na kulturní líše potřebujeme dnes nejen plamenů, ale každé jiskřičky!

Druhým případem je čsl. rozhlas. Útočí na něj kdekdo, jak se mu to právě hodí. Někdy oprávněně, často z neznalosti. Příkladem pro zprávy ČTK kolik už bylo vyplýváno tiskařské černě. A rozhlas vůbec není odpověden za toto zpravidajství, které nezávisle provádí a hlásí Četka ze svého paláce v Lützowově ulici. Přišel do rozhlasu vládní komisař dr. Klosse. Nastala radost nezměrná. U těch veselých, že bude jen legrace, u těch vážných, že budou na programu jen symfonie. V lednu pak předsedou společnosti čs. rozhlasu byl po dru Sourkovi jmenován dr. Dobiáš. Opět se ukázaly nedobré vlastnosti některých našich lidí. Sláva — psalo se, teď nastává nová éra. Ano, budou se dít zázraky! A hned se poukazovalo na nemožný silvestrovský program. Řekněme jednou rázně, že v budoucnu bude každý plně odpovědný za určitý úsek své práce. Když nedoléhá někde kabel, za to odpovídá ten technik v Liblicích a ne Ferenc Futurista, který za to nemůže, že si na Silvestra do etéru jen „vzdychl“, ani ten referent, který toto „vzdychnutí“ zařadil, ani snad bývalý předseda, že toto „vzdychnutí“ schválil. Nebereme nikoho v ochranu, ale bylo by žalostné, kdyby v takové pražské rozhlasové stanici měl býti volán k zodpovědnosti předseda dr. Dobiáš, za každé koktnutí, za každou příležitostnou trému nebo proklouznutý neslušný vtip či zakázanou písničku, za skoro 500 zaměstnanců a tisíce kumštýřů, kteří se do roka u amplionu vystřídají. — Jest proto přímo dráždivým a provokacím, píše-li se v lisku: Počkejte na změnu ještě pár týdnů, nový předseda nemohl dosud zasáhnouti, poněvadž se program sestavuje na šest neděl dopředu. Ale potom? Jeden člověk neudává čsl. rozhlasu linii, ale desítky vedoucích jednotlivých oddělení, ředitelů, referentů, lektorů, režisérů atd. Ti nechť jsou objektivně voláni k odpovědnosti, v jejich rukách spočívá úspěch a neúspěch i snaha k nápravě!

Expositura Okresní nemocenské pojišťovny v Domažlicích úřaduje ve Staňkově (v radnici) každou středu a sobotu od 8—12 hodin dopoledne.

Ve Staňkově je vypsáno od 1. dubna 1939 místo okrskového železničního lékaře.

ADOLF WENIG:

Kamarádi.

Povídka z domova,

(Dokončení.)

"Vidíš, vidíš, přimlouvala tiše k chlapci, co jsem se nařkala a nazlobila, abys po těch vejškách nelez." No mlč, bude zase dobře!"

Tu přistoupil k loži pomocník Brázda. "Ukaž, Františku, já se na tu nohu podívám," promluvil zticha k chlapci. Sevřel potom zlehka nohu oběma rukama nad kolníkem a pod ním a než mohl chlapec něco říci, zatočil trochu jednou rukou vpravo, druhou vlevo, ruplo to poněkud František vykřikl pronikavě. Pomocník se zasmál a povídal:

"Už je to dobrý, už do Hradce nemůžeme, noha je spravená."

Rodiče i starý Herian se podívali na mladého muže tázvavě, ale ten dodával:

"To mě naučil jednou krajánek v Paseckým mlejně, já si tam tenkrát vyvrk' ruku; ten mi to spravil v tej ráně a ukázal mi potom, jak se to dělá. To já už kolikrát takuvoudle věc urovnal. Teď jen hezky studeně vobklad a František ať zticha leží. Do rána ten votok splaskne a bude dobře. Ale ležít bude muset zvonat ještě asi den nebo dva, aby se mu to ustálilo."

A tak se ukázal pomocník Brázda pomocníkem v pravý čas. Františkovi matka dala na nohu obklad a když potom ostatní vyšli ze světnice, chlapec se za chvíli uspal, po všech těch strastech. Starý Herian se rozloučil s panem učitelem zaříkaje se stále, že on za nic nemůže a slihuje, že Honzíkově něco poví.

"Nechte chlapce, domlouval mu učitel, nemušel ten náš na hrušku ležet a nebylo by se mu nic stalo."

Na druhý den se Honzíkově moc do školy nechťelo, třebaže nesl s sebou košíček muškatelek. Tonka na něm viděla, že je nějaký nesvůj a vynutila na něm konečně přiznání, co se stalo. — Když vcházel Honzík s Tonkou do školy, stála paní učitelová zrovna ve dveřích obytné světnice. Děti pozdravily a Tonka hned hlásila:

"Paní učitelová, tuhle Honzík Herianojc vám nese muškatelek."

Honzík byl rád, že to za něho Tonka řekla, on by byl ze sebe slova nevypravil. Paní učitelová se na chlapce zasmála, vzala podáváný košíček, pohrozila malému prstem a řekla:

"To ste to pěkně včera provedli. Pojď se podívat na kamaráda." Strčila ho zlehka do světnice, kde ležel František na otcově posteli. Na té směl přes den ležet, že byl churav, jinak spaly děti v zadní sedničce s jedním okénkem do dvorka, na němž stála nízká klec s křepelkou. Honzík se rozpačitě blížil ke kamarádovi. — Matka vyšla ven, aby chlapce nerušila.

Když tam po nějaké chvíli vešla, aby řekla Honzíkově, že už je čas do školy, chlapci byli v nejlepším hovoru, jako by se nic nebylo přihodilo...

Od té doby byli Honzík s Františkem ještě větší kamarádi. Učitelovic chlapec býval často u Herianů ve Vránově, ale na hrušku už tam nelezl nikdy. Jak se na ni podíval, vzpoměl si vždycky, jak to ruplo, když s ní seskočil a jak to ruplo po druhý, když mu pomocník nohu napravoval.

Ale muškatelek Františkovi přece vždy chutnaly...

Jaroslav Janovský:

Žlutá chrysantéma.

Pavel Hron se mrzutě odvalil od okna a přešel dlouhými kroky po tmavém pokoji. Byl v zoufalé náladě, kterou ještě zvyšoval listopadový večer se svými bezútěšnými nitkami deště, které stékaly vytvále po okně a měnily výhled do ozářené ulice v jakýsi rozplizlý obraz, připomínající nepovedenou fotografii. Stále beznadějnější smutek a stesk, který se ho zmocňoval v poslední době, vyvrcholil dnes, kdy si připadal tak opuštěný, jak jen může být člověk, který si uvědomuje, že ztratil všechno, co kdysi naplňovalo jeho život.

Zabořil se do křesla a ulpěl bezvýrazným pohledem na tabuli okna, která se zdála být proměněna ve vodní stěnu, neustále se pohybuující a stékající dolů v temném rámu.

Pozitřetí tomu bude rok, kdy se s Evou rozešel. A pozitřetí teprve nastane den, kdy se podle úmluvy může vrátit. Pozitřetí. Zamyslel se.

Vzali se tehdy dávno z velké lásky. — Bůh ví, čím to bylo vinou, že po několika měsících opojení se dostavila tak zoufalá disharmonie, že to hrozilo tragickým vyvrcholením. Eh, co teď záleží na tom, čím to bylo vinou. Teď je zde pouze jediná otázka. Co bude.

"Pavle," slyšel v duchu Evin hlas, který mu tehdy připadal nelidsky tvrdým. Ale za oponou třistašedesáti dní se zdál být vzdáleným, neobyčejně sladkým závanem bývalého štěstí. — "Nikdy jsem ti ničeho nevyčítala. Ale nemůže to takhle jít dál. Rozejděte se. V dobrém, jako zdvořilí přátelé. Jsem tvou ženou a nezapomenu na to, ani když nebudeme spolu žít. Ty prahneš po volnosti. Vezmi si ji. Snad se stane, že někdy v budoucnu zatoužíš zase po tom, co jsme měli oba tak rádi. A bude-li tvá touha opravdová, můžeš se vrátit. Ale ne dřív, než za rok, slyšíš? Ne dřív. Ode dneška za rok. Pak si budeme moci oba nejlépe říci, chceme-li zůstat spolu, nebo se rozejít navždy. Přijímáš?"

Přijal to s tajemným jásotem a vrhl se do života jako dítě do pokoje, přepištěného hračkami. Bože, rok. Co všechno se může stát za rok.

Ale stalo se právě to, od čeho tehdy tak překotně prchal. Unaven a znechucen bouřením a nesmyslnou touhou po rozptýlení, začal náhle vzpomínat. Nejdříve to byla lehká melancholie, jako příznak touhy po opravdové ženě, jejíž vidina počala stále neúprosněji na sebe brát podobu Evinu. V mysli mu mimovolně počalo vystupovat množství milých a zřetelných detailů z jejich dřívějšího soužití. A čím více je jeho uražená ješitnost zapuzovala, s tím zoufalejší neústupností se k nim vracelo jeho srdce. A poslední měsíce a týdny vyplynuly v mučivou touhu po návratu k ní, po zachycení a podržení toho všeho, co ve své nekritické lehkomyšlnosti tak bezstarostně odhodil. Jak žila po celou tu dobu? Co cítí? — A hlavně, co cítí k němu? Ví ještě, že pozitřetí je den, který mu dala jako mrazivý termín k eventuálnímu návratu?

Vyskočil z křesla a rozsvítil lustr. Jeho oči ulpěly na útržkovém kalendáři na psacím stole. 21. listopad. Díval se zmateně na dvě veliké černé číslice. Náhle vytřeštil oči a vyrazil přídušený výkřik. Pane Bože, jak na to mohl zapomenout? 21. listopad, Evin narozeniny.

Počal vzrušeně pobíhat po pokoji. Pozitřetí? Oh, čert vem romanticky přesný

termín jednoho roku, když ona má narozeniny dnes. Dnes. Pohlédl na hodinky. Sedm. Pondělí. Chodíval ještě v pondělí do divadla? Mívala předplatné na pondělí a čtvrtky. Za dvacet minut je možno dojet k jejímu domu. A v témže okamžiku se Pavel řítí do garáže. Než nastartoval vůz, vzpoměl si, že je nutno přivést nějaký dárek. — Bože, mívala vášnivě ráda chrysantémy. Žluté chrysantémy.

Za několik minut vychází Pavel Hron z květinářského obchodu s pečlivě zabaleným květináčem, z něhož ční nádherná žlutá chrysantéma na vysokém stonku. Nechtěl kytič. Zvadne příliš brzy. — Postavil květináč opatrně do zadu do vozu a hrnul se k volant. Velký vůz se rozletěl po mokré se lesknoucí dlažbě. Zastavil se u dopravního strážníka u Stefánikova mostu a zmizel v zatáčce dříve, než překvapený strážce křižovatky mohl si poznamenat číslo splašeného řidiče. Odplivl si pouzo do kaluže bláta a věnoval se dále své nezáviděníhodné povinnosti.

Automobil se řítí podél zdi letenské stráně a Pavel počítal vteřiny. Čtvrt na osm. Přijede určitě včas. V témže okamžiku však prudce zabrzdil. Před ním se objevila křižovatka u Čechova mostu, ucpaná davem lidí, z nichž několik výmluvnými pohyby dalo znamení, aby zastavil. Nemohl by stejně dál, protože právě v zatáčce na most stála tramvaj. Zastavil tedy a vyhlédl z vozu.

"Co se děje?" tázal se mrzutě. "Stalo se zde neštěstí, pane," řekl mu jeden občan s vzrušeným hlasem. "Srazil se automobil s tramvají a zachytil nějakou ženu, která je těžce zraněna a leží v bezvědomí. Volali jsme [záchranou] stanicí, ale nejede. Dejte nám laskavě svůj vůz k dispozici, abychom ji mohli převézt do nemocnice."

Pavel se zarazil, ale okamžitě potřásl odmítavě hlavou.

"Nemožno, pánové, řekl odhodlaně, jedu za neodkladnou záležitostí."

"Ale chápejte, jde tu o život", řekl muž ostrě a ostatní se k němu připojili. Pavel se ohlédl, nejede-li za ním jiný vůz. Nic. Obrátil se tedy k obléhajícím, aby energicky trval na svém propuštění, ale dav zaujal hrozivý postoj.

"Pánové, já opravdu nemohu", pokusil se protestovat. Minuty letěly.

"Jaképak řeči, člověče", vybuchl jakýsi muž v pracovních šatech. "Ta ženská musí do nemocnice a vy ji tam zavezete, nebo vás vysadíme."

Ozvalo se souhlasné mručení a Pavel viděl, že neunikne. Přikývl tedy resignovaně a zajel okamžitě uvolněnou uličkou v davu doleva, kde v tlačícím se hloučku zvědavců ležela jakási postava v hnědých šatech. Přál si, aby to bylo co nejdříve odbyto.

"Naložte ji laskavě dozadu", řekl příškrčeným hlasem, protože nesnášel dobře pohledu na zraněného člověka, tím méně na ženu. K Milosrdným bratřím to nebylo daleko. — V celku to nebylo tak značné zdržení a bylo lze vykonat dobrý skutek, který dav doprovázel spontánním souhlasem. Pavel hleděl na hodiny. Za pět minut půl. Dorazí ještě včas.

"Můžete jet, ale opatrně", ozvalo se za ním. Vyjel. Opravdu opatrně, protože si v té chvíli uvědomil, že je rozhodně lépe ztratit několik minut, než někoho připravit o život. Přistáli hladce před nemocnicí.

Dobrovolní samaritáni vynesli bezvládné tělo a Pavel už neměl jiného zájmu, než

se dostati s místa. Přijel před Evin dům téměř ve tři čtvrti na osm. Vzpomněl si na svůj dárek a otevřel zadní dveře. Nahlédl do vozu a přidušeně zaklel. Jeho chrysanéma byla přelomena. Bohatý květ se žalostně zakymácel na přelomeném stonku a Pavel by se byl dal nejraději do pláče. Proč na ni dříve nevzpomněl. Ale teď se nedalo nic dělat. Nu což, přiveze zítra jinou.

Vyběhl po schodech do prvního patra a divoce zazvonil. Za chvíli mu přišla otevřít služebná.

„Prosím vás, chtěl bych mluvit s paní Hronovou,“ řekl Pavel chvatně.

Služebná se usmála.

„Lituji, ale milostivá paní už odešla do divadla. Mohu jí něco vyřídit?“

„Ne, děkuji,“ řekl Pavel a pomalu se obrátil. Hrome, kdybys byl jinou ulicí, mohl jsi přijít včas. Příležitost byla ztracena. Rozmrzele vsedl do vozu. Zde čekat, až se vrátí? To by nebylo slušné. Nezbyvalo, než odejet domů. Ulice byly poloprázdné a zoufale smutné. Déšť zvolna šelestil na předním skle automobilu a Pavlovi bylo nesmírně těžko. Zavezl vůz do garáže a vynesl svou zničenou chrysanému do pokoje. Postavil ji na psací stůl a zadíval se na ni dlouhým pohledem. Ukáže ji později Evě a řekne jí, proč nepřišel v den jejího narození. Jistě pochopí. Pak se zabořil znovu do křesla a zůstal tak dlouho do noci, opuštěný a k pláči smutný.

Druhého dne vstal velmi pozdě. Ztrávil noc v zoufalých snech a hlava ho bolela k prasknutí. Posnídal bez chuti a odešel do svého pokoje, kde měl připravenou poštu a noviny. Vzal do ruky jeden z večerníků a bez zájmu přebíhal očima tučně tištěné titulky. Náhle zbledl jako stěna a ruce se mu horečně roztráslly. Přejel si čelo, jakoby odháněl nějaký těžký sen a vyděšenýma očima se vpil do krátké zprávy:

Včera po devatenácté hodině na křižovatce u Čechova mostu byla při přestupování zachycena automobilem značky P-4329 šestadvacetiletá paní Eva Hronová z Malé Strany, Letenská ulice 8 a těžce zraněna. Automobil byl srážkou s motorovým vozem elektrické dráhy značně poškozen a neschopný další jízdy. Díky ochotě neznámého automobilisty, byla nešťastná žena neprodleně dopravena do nemocnice „U milosrdných bratří,“ kde však v noci svému zranění podlehl. S řidičem, zavinivším neštěstí, bylo zavedeno trestní řízení.

Pavel Hron odvrátil svou popelavě zšedlou tvář od novin a ustrnul vyfoučeným pohledem na psacím stole. Tam stála jeho žlutá chrysanéma, jejíž zvadlý květ mrtvě visel na zlomeném stonku.

Z týdne.

Sokolské šibřinky.

Masopust je již v plném tempu! Ples střídá se s dalším, manželé a tátové pobručují, zkrátka všechny příznaky masopustu tu jsou. A na dosah i sokolské šibřinky!

Budou 4. února v sokolovně, bohatě vyzdobené jako vždy. Ale letos to bude tak trochu mimo rámec obvyklých pohádek, ilusí, fantasií a kouzel. Pro pět ran do hlavy, to je nějaký smělý ráz!

Ano! Světový veletrh stěhuje se letos do Velkého Staňkova. Do Staňkova se sjedou exotičtí hosté ze všech koutů světa, národy, které dříve znaly jen Paříž, New-York, Londýn, dnes jedou k nám.

Páni finančníci a P. T. četnictvo!

Po době velkých přesunů potřebujete nás. Většina vás změnila svá místa pobytu a tím proud pro radiopřijímač. Jejich výměny jakož i eventuelní proměny ze střídavého na stejnosměrný proud odborně a levně provede

TELEFON č. 100.

RADIO-KRATOCHVÍLE DOMAŽLICE.

Jsou nám hlášeni velmi vzácní hosté z Austrálie, Ameriky, Indie, Turecka, Holandska, Itálie, všichni vesměs ve svých typicky krásných a bohatých krojích. Také Maharadža z Brahmapuru se svojí družinou, milostenkami a ceremoniářem oznámil svůj příjezd. Jó, ubytovací komise Velkého Staňkova bude mít starosti...

Pomalu horečka šibřinková přenáší se i do staňkovské veřejnosti, zejména dámský svět je ve varu a shonu. Jak by také ne, vždyť šibřinky v sokolovně, to není maličkost, to jest pro Staňkov událost a proto se nutno na ni dobře a včas připravit. „Aby tak ta naše holka letos přeci...“ povzdychne si potají toužebně mnohá máť, jejíž dcera dospívá již do zralých let. A ty svobodné si večer v peřinách kouzlí ty nejkrásnější obrázky ze šibřinek, kdy přijde ten, jenž se stal idolem jejich srdíčka...

„Božíčku, co já jen obleču, jakou si mám vzít masku?“ To jest dnes hlavním předmětem hovoru staňkovských dívek a paní. Mnohé si neví rady, vždyť ten letošní ráz je takový - no, zkrátka takový, já nevím, jak bych to řekla,“ povídala mi jedna plavovlasá hlavička. Ale, ale, nedělejte si to tak nesnadně, ono je to vlastně skoro jednodušší, než si myslíte! — Hledte, je to přeci světový veletrh, kde se sejde tolik cizinců a tu to máme: cizinci! No a vidíte, teď si jen vhodně vyberte. Snad půjdete za rozkošnou Japonku neb Číňanku, jichž kimona jsou velmi líbivá a lehká! Či snad vás vábí více kouzlo orientu, jeho vášnivých tanečnic neb harémových krás, ohnivých Indek, nebo je vaší touhou být řádivou cikánkou neb Španělkou s tamburinou? Oh, pozor pak, Toreadore! Ale smělý musíš být! Jinak nejsi žádný toreador a zůstaň raději doma! Masopustní rej žádá veselí, rozpuštělost, vždyť je jen jednou za rok!

A což, když půjdete na veletrh jako roztomilé Holanďanky nebo francouzské selky? Zkrátka, je to docela jednoduché se rozhodnout pro něco takového, vždyť veletrh bude dostaveníčkem celého světa. Budou tu osmahlí Mexikáni, Marokánci, Arabové, Turci, Indiáni, obchodní svět všech odrůd, národů a jejich barev, tedy příležitost nad jiné výjimečná.

Proto staňkovský dívčí a dámský svět a také pánský, přeneste se s námi 4. února do veletržního ruchu sokolovny a přijďte s námi prožít illusi masopustního reje! Bude nám tam všem dobře, zapomeneme tam na všechnu tu šed' dnešních časů, setřeme na okamžik ten muť s našich lící a dáme průchod našemu českému veselí, abychom se tak posilnili pro

Odborný ženský lékař a porodník

Telefon 1202.

MUDr. Jan Hofmann,

em. zástupce primáře porod.-gyn. odděl. v. v. nemocnice v Plzni a asistent gynaekolog. sanatoria v Praze ordinuje v Plzni, v Jungmannově tř. č. 30, I. posch., od 9—11 hod. a od 15—do 16h.

doby příští! Na shledanou na veletrhu ve Staňkově, na veselou shledanou! O dobré pobavení je dokonale postaráno. K tanci zahrá řízná kapela, ráz večera zpestří jako obvykle šibřinková scéna, jež slibuje být opět velmi zajímavou, jak o tom svědčí velký počet účinkujících.

Co by bylo ještě třeba dodat? Myslím, že jsem vám tak zhruba řekl vše — to ostatní uvidíte a uslyšíte na veletrhu!

Ceremoniář Svět. Veletrhu.

Úmrtí dobré vlastenky. V Praze zemřela dne 19. ledna t. r. u své dcery pí Klotilda Holoubková, vdova po okresním tajemníku v Horšovském Týně a matka majitelky tiskárny a tohoto listu. Dožila se pozhnaného věku 84 roků. — Pohřeb zesnulé koná se žehem v pondělí dopoledne.

Dneska vyšel „Šibřinkový list“ Sokola ve Staňkově, vydaný jako pozvánka k 16. sokolským šibřinkám, které se konají 4. února 1939 v rázu: Světový veletrh. List je 20stránkový, osmerkového formátu o jeho redaktorům Blahníkově a J. Žákově podařilo se do jeho nitra připravit čtenářům dobré čtení z per jejich samých, jakož i spis. Janovského, Revela a jiných spolupracovníků.

Okrašlovací spolek najde dnes ve Staňkově veliké pole působnosti, neboť budeme jistě početným pohraničním místem, kde se soustředí čilý ruch, až se politické poměry docela uklidní. Jest zde otázka potřeby veřejných sadů, dětského hřiště, úprava náměstí, pobřeží, vysazení ovocných, okrasných a užitkových stromů na místech dnes pustých a neplodných. Také aktuální je úprava cest k vyhlídkovým místům, jako je Spálený les, Strachotín, Mastník. Zvláště návrší Mastníku musí být věnována veliká pozornost. Za poslední rok bylo zničeno v tomto lesíku mnoho stromků a keřů. Z Mastníku by mohl být jednou pěkný sad, kdyby se nenechal pustnout. Stačí (nemnoho) úpravy, takže by se vršíček stal místem všech těch, kdo milují přírodu a klid. A to vše je dosažitelné zájmem a úplným porozuměním činitelů pro tyto potřeby města a jeho lidu povolaných.

Dramatický odbor hasičů v Staňkově (měst.) konal minulou neděli 15. ledna odpoledne valnou hromadu v hostinci u Kozinů. Ochotnická činnost odboru byla oproti dřívějším rokům poněkud slabší a to vinou nastalých poměrů. Letos si slibuje režisér Malík zvýšenou činnost a to nastudováním některých dobrých her, jichž děj má povznést mysl a ducha našeho lidu. — Pro rok 1939 zvolen předsedou odboru Jan Mareš, režisérem Karel Malík, jednatelem Jan Mařík a pokladníkem Josef Vejvoda.

Trhy obnoveny. Okresní úřad v Domažlicích povolil konání týdenních dobytčích trhů ve Staňkově, které byly následkem nákazy slintavky v kraji zakázány. Trhy se u nás dobře zavedly.

**Strojní tašky bobrovky, falcovky lisované
červené a černé, duté cihly, klenovky, dlaždice.**
Veškerý cihlářský materiál osvědčené jakosti

za levné ceny s dovozem kamkoli dodá

F. KREYSA, STAŇKOV

Vlastní doly „DOBŘE ŠTĚTÍ“ V DOBŘANECH.
Osvědčené vzduchem prané UHLÍ.

30 let funkcionářem. Pokladník hasičského sboru ve Staňkově (městys), pan Jan Friš, bednářský mistr pivovaru v. v., se může pochlubit ojedinelostí ve spolkovém životě. Vykonává funkci pokladníka sboru již přes 30 let a to k stálé spokojenosti všeho členstva. O takové obětavé funkcionáře jest dnes nouze ke škodě veřejné činnosti. - Kdo se může z našich funkcionářů ještě pochlubit takovým jubileem?

Ve prospěch uprchlíků předváděny budou v obou staňkovských biografech (Sokol a Svornost) tuto neděli odpoledne a večer biografická představení. Doporučujeme vřele účast a podporu akce, na níž závisí spokojenější život uprchlíků.

Před stavbou dálkové silnice Domažlice-Merkln-Přeštice. Podle zpráv z denních novin, sejdou se v nejbližší době k poradě tři okresní hejtmani a to: domažlický, klatovský a přeštický. Na pořadu jednání bude velmi důležité řešení otázky stavby dálkové silnice z Domažlic do Merklna a Přeštic, jež by pak měla zapojení na silnici k Plzni. O novou silnici projevil zájem mnoho obcí, takže všem žádostem nemůže být vyhověno. Proto tři hejtmani rozhodnou, kudy silnice povede. Nás, Staňkováky, musí zajímat tento plán novostavby silnice, která by spojovala náš život s okresním městem i s Plzní a vlivní činitelé obecní se jistě všemi silami přičiní, aby Staňkov nebyl opomenut na zapojení k důležitému to-muto spoji.

Radbuza v tomto týdnu se rozvodnila následkem tání a deště. Slav vody vykazoval 120 cm nad normál. Voda vystoupila z břehů Rubřiny a to v místech, kde se již léta volá po regulaci.

Branná předvýchova sokolských žen. Sokolská župa Šumavská uspořádá třídní kursy branné předvýchovy žen, jež jsou povinné pro všechny cvičitelky, pomahatelky i čekatelky všech jednot, pokud již neprošly podobným kursem ČOS. Do kursů se mohou hlásit a jsou v nich vítány všechny cvičící sestry a 17leté dorostenky. První kurs je v Klatovech 21. ledna odpoledne a 22., 28. odpoledne a 29. ledna. Zahájení 21. ledna v půl 4. hodině odpo. v sokolovně v Klatovech. 5., 12. a 19. února je tentýž třídní kurs současně v Domažlicích, Přešticích a Sušici. - Zahájení 5. února o půl 9. hod. v tamních sokolovnách.

Biografy.

Bio SOKOL Staňkov předvádí v neděli dne 22. ledna odpoledne a 8. hodině večerní český film: Jarčín profesor. - V

hlavních rolích: Pišlák, Baldová, Vítová, Nezval, Plachta a jiní. Dodatek: Zvukový týdeník. - Toto představení se koná ve prospěch uprchlíků.

BIO SOKOL Koloveč předvádí v neděli dne 22. ledna večer sensační film: Bílá stráž a veselohru: Tarzánka.

Masopust 1939.

21. ledna věneček hasičského sboru ve Staňkově (měst.) v sále sokolovny.

V sobotu dne 21. ledna ples hasičského sboru v Poděvousích v sále u Peteříků.

21. ledna 16. ples hasičského sboru v Poděvousích u Peteříků.

21. ledna V. ples Sokola v Horní Kamenici v sále u Steinbachů.

21. ledna ples hasičského sboru ve Lštění v hostinci u Valkounů.

21. ledna ples hasičského sboru ve Vránově v hostinci pana J. Heicla.

28. ledna ples DTJ ve Staňkově v Lidovém domě.

28. ledna IX. ples Sokola v Puclicích v hostinci u Toušů.

4. února šibřinky Sokola ve Staňkově v rázu: Světový veletrh.

V sobotu 21. ledna II. sousedský věneček kroužku mláďenců v Močeradech v hostinci u Vrbů.

V sobotu 4. února ples hasičského sboru v Močeradech v hostinci u Vrbů.

V neděli 15. ledna společenský věneček kroužku dívek a mláďenců ve Strýčkově v hostinci u Kalinů.

V sobotu dne 28. ledna ples hasičského sboru v Osvračíně u pí Kochmanové.

V sobotu 11. února všedelnický věneček DTJ v hostinci paní Kochmanové v Osvračíně.

**Plesové
pozvánky**

29. ledna Maškarní merenda v hotelu Zelený háj. Začátek ve 2 hodiny odpoledne. Večerní scéna. - Dozvuky dne 12. února.

28. ledna maškarní ples dobročinné obce „Chodové“ v Plzni ve dvoraně Společenského domu.

V sobotu 4. února 22. ples hasičského sboru v Kvíčovcích v hostinci u Najnarů.

28. ledna ples hasičského sboru v D. Kamenici v hostinci u Brychcínů.

18. února X. mládežnický ples ve dvoraně sokolovny ve Staňkově.

22. ledna věneček hasičského sboru v Křenovech v sále u Langů.

5. února I. věneček Sokola ve Lštění v sále u Valkounů.

4. února věneček hasičského sboru v Hlohovčicích v sále u Bernklauů.

12. února společenský věneček v sále Rudolfa Homolky v Těšovicích.

MĚSTSKÉ DIVADLO v Plzni. Dnes v sobotu odpoledne představení Č. O. Ú., večer Malá hříšnice, v neděli dopoledne pohádka, odpoledne Dcera druhé roty, večer Bílý kavalír.

Svaz čs. domobrany z Itálie, odbočka Plzeň. Bratři, stojíme těsně před valnou hromadou, vyrovnejte si dlužné příspěvky. V sobotu 21. ledna ve 20 hod. v místnosti Řemeslnické besedy. Informace a přihlášky zašle Jan Novák, Plzeň, Karlov, Lodní 16.

**Navštivte
m u s e u m!**

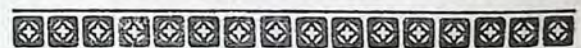
Houslové hře

vyučuje ve Staňkově učitel hudby

Karel Lang,

žák em. řed. konservatoře E. Holého

(Staňkov, Husova, budova pošty I. patro)

vkusné a levné zhotovuje:

**Tiskárna
Závorka
Staňkov**

RADIO-KRATOCHVÍLE DOMAŽLICE

Jednatelství a informace: **BOHUMIL KOŽÍŠEK**, Staňkov, Husova 120 (u Petrasků)